

Komisja Rozwoju

2015/0211(COD)

22.4.2016

OPINIA

Komisji Rozwoju

dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny wspólny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, oraz zmieniającego dyrektywę 2013/32/UE (COM(2015)0452 – C8-0270/2015 – 2015/0211(COD))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Seb Dance

PA_Legam

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek, którego celem jest opracowanie wspólnego unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia w oparciu o wspólne kryteria określone w dyrektywie 2013/32/UE. Na podstawie informacji pochodzących od Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, państw członkowskich, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), Rady Europy, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz innych odnośnych organizacji międzynarodowych proponuje się, by na obecnym etapie wykaz ten obejmował sześć krajów Bałkanów Zachodnich (cztery kraje kandydujące: Albanie, byłą jugosłowiańską republikę Macedonii, Czarnogórę i Serbię, oraz dwa potencjalne kraje kandydujące: Bośnię i Hercegowinę oraz Kosowo), a także Turcję (kraj kandydujący).

Sprawozdawca komisji opiniodawczej wyraża obawy w odniesieniu do tego wniosku, w tym oceny stosowanej przez Komisję w celu włączenia wymienionych krajów do wykazu, a także wykorzystanej metodologii. Wniosek budzi również obawy w odniesieniu do jego ewentualnych skutków w zakresie harmonizacji oraz sposobu, w jaki lista ma być przyjęta i dostosowana.

Sprawozdawca komisji opiniodawczej uważa, że na obecnym etapie preferowany byłby częściowy mandat ze strony Parlamentu, wykluczający stanowisko w sprawie proponowanego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Komisja LIBE, będąca komisją przedmiotowo właściwą, zwróciła się oficjalnie o opinie ekspertów odpowiednio z Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz EASO, w związku z czym Parlament powinien poczekać na przedstawienie tych opinii.

Sprawozdawca komisji opiniodawczej zauważa, że wniosek ten pozostawia możliwość włączenia dodatkowych krajów trzecich do wspólnego unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia, którego ustanowienie przewiduje. Odnotowuje w tym względzie z niepokojem, że we wniosku wskazano już pewne kraje rozwijające się jako kraje, które mogą zostać włączone do zaktualizowanego wspólnego unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Sprawozdawca komisji opiniodawczej wyraża poważne obawy co do przedstawionego przez Komisję w uzasadnieniu zdania o następującym brzmieniu: „Priorytetowo potraktowane zostaną te państwa trzecie, z których pochodzi znaczna liczba osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej w UE, takie jak Bangladesz, Pakistan i Senegal.” Wyraża on ubolewanie, że takie ewentualne włączenie innych krajów może służyć jedynie do celów wewnętrznej migracji w UE i może być ze szkodą dla polityki UE w dziedzinie rozwoju na rzecz zainteresowanych krajów, a także ze szkodą dla zasady zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju w całej działalności UE.

Sprawozdawca komisji opiniodawczej opowiada się za skutecznym rozpatrywaniem wniosków o azyl, jednak Komisja musi być świadoma, że możliwe jest, iż wskazanie bezpiecznych krajów pochodzenia może mieć nieproporcjonalnie wysoki wpływ na grupy szczególnie narażone. Można słusznie obawiać się, że zasada non-refoulement nie zostanie utrzymana w stosunku do mniejszości, gdyż rozporządzenie może spowodować, że to na jednostkach będzie spoczywał ciężar udowodnienia, że należą do mniejszości, aby mieć dostęp do pełniejszego rozpatrzenia ich indywidualnych wniosków azylowych. Sprawozdawca komisji opiniodawczej przypomina, że obowiązuje zakaz zbiorowego wydalania osób. Podkreśla, że te dwa bezwzględnie obowiązujące prawa jednostki,

niedopuszczające ograniczeń – zasada non-refoulement i zakaz zbiorowego wydalania – mogłyby okazać się szczególnie ważne w sytuacji dzieci wymagających ochrony międzynarodowej, którym udało się uciec z ogarniętych konfliktem krajów rozwijających się, a także w sytuacji lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych, które utrzymują, że uciekły przed prześladowaniami w niektórych krajach rozwijających się.

Komisja musi utrzymywać regularne kontakty z grupami społeczeństwa obywatelskiego w ramach prowadzonej przez siebie procedury oceny, aby ocenić faktyczne wprowadzanie środków przeciwko nadużyciom praw i wolności i rzeczywisty dostęp do tych środków, zdefiniowanych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych.

POPRAWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o wzięcie pod uwagę następujących poprawek:

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

(3) W perspektywie bardzo wyraźnego wzrostu liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, który odnotowuje się od 2014 r. w Unii, i związanego z nim niespotykanego dotąd obciążenia systemów azylowych państw członkowskich Unia uznała potrzebę zaostrzenia przepisów dyrektywy 2013/32/UE odnoszących się do bezpiecznego kraju pochodzenia jako istotnego narzędzia w celu usprawnienia rozpatrywania wniosków, które **prawdopodobnie są** bezzasadne. W szczególności, w związku z koniecznością szybszego rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu Rada Europejska odniosła się w swoich konkluzjach z dnia 25 i 26 czerwca 2015 r. do zamiaru Komisji przedstawionego w komunikacie w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji⁸, polegającego na

Poprawka

(3) W perspektywie bardzo wyraźnego wzrostu liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, który odnotowuje się od 2014 r. w Unii, i związanego z nim niespotykanego dotąd obciążenia systemów azylowych państw członkowskich Unia uznała potrzebę zaostrzenia przepisów dyrektywy 2013/32/UE odnoszących się do bezpiecznego kraju pochodzenia jako istotnego narzędzia w celu usprawnienia rozpatrywania wniosków, które **mogą być** bezzasadne. W szczególności, w związku z koniecznością szybszego rozpatrywania **niektórych** wniosków o udzielenie azylu Rada Europejska odniosła się w swoich konkluzjach z dnia 25 i 26 czerwca 2015 r. do zamiaru Komisji przedstawionego w komunikacie w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji⁸, polegającego na zaostrzeniu tych

zaostreniu tych przepisów, w tym możliwości ustanowienia unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Ponadto Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w swoich konkluzjach z dnia 20 lipca 2015 r. dotyczących bezpiecznych krajów pochodzenia z zadowoleniem przyjęła zamiar Komisji zaostrenia przepisów dyrektywy 2013/32/UE dotyczących bezpiecznych krajów pochodzenia, w tym możliwości ustanowienia unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia.

COM(2015) 240 final z 13.5.2015.

przepisów, w tym możliwości ustanowienia unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Ponadto Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w swoich konkluzjach z dnia 20 lipca 2015 r. dotyczących bezpiecznych krajów pochodzenia z zadowoleniem przyjęła zamiar Komisji zaostrenia przepisów dyrektywy 2013/32/UE dotyczących bezpiecznych krajów pochodzenia, w tym możliwości ustanowienia unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia.

COM(2015) 240 final z 13.5.2015.

Uzasadnienie

Należy uznać, że kraje umieszczone w ewentualnym wykazie mogą mieć jeszcze pewne problemy w zakresie przestrzegania praw człowieka w odniesieniu do mniejszości. Powszechnym powodem ubiegania się o azyl jest ucieczka przed prześladowaniem, w związku z czym nie wszystkie wnioski o azyl „prawdopodobnie są” nieuzasadnione, dlatego powyższe zdanie zakłada pewien wstępny osąd w odniesieniu do wyników rozpatrywania wniosków.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

(5) Przepisy dyrektywy 2013/32/UE odnoszące się do stosowania koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia należy stosować w odniesieniu do państw trzecich, które są ujęte w unijnym wspólnym wykazie ustanowionym na mocy niniejszego rozporządzenia. Znaczy to, w szczególności, że okoliczność, iż państwo trzecie znajduje się na unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia nie może oznaczać stwierdzenia bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa **ani nie zwalnia z konieczności** przeprowadzenia odpowiedniej

Poprawka

(5) Przepisy dyrektywy 2013/32/UE odnoszące się do stosowania koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia należy stosować w odniesieniu do państw trzecich, które są ujęte w unijnym wspólnym wykazie ustanowionym na mocy niniejszego rozporządzenia. Znaczy to, w szczególności, że okoliczność, iż państwo trzecie znajduje się na unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia nie może **być wyłącznym kryterium ani** oznaczać stwierdzenia **systematycznej i** bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa, **nie powinna zatem oznaczać, że**

indywidualnej oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Ponadto należy przypomnieć, iż państwo określone jako bezpieczne dla wnioskodawcy nie może dłużej za takie uchodzić **w przypadku**, gdy **wnioskodawca wykaże, że** istnieją ważne przyczyny przemawiające za tym, że dane państwo w jego szczególnej sytuacji nie może być dłużej uznawane za bezpieczne.

organy krajowe są zwolnione ze spoczywającego na nich obowiązku przeprowadzenia odpowiedniej, **wnikliwej i** indywidualnej oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Ponadto należy przypomnieć, iż państwo określone jako bezpieczne dla wnioskodawcy nie może dłużej za takie uchodzić, gdy **w indywidualnym przypadku wnioskodawcy** istnieją ważne przyczyny przemawiające za tym, że dane państwo w jego szczególnej sytuacji nie może być dłużej uznawane za bezpieczne. **Państwa członkowskie powinny zdawać sobie sprawę z tego, że dla niektórych grup mniejszości, takich jak lesbijki, geje, osoby biseksualne, transpłciowe i interseksualne (LGBTI), oświadczenie o przynależności do tej mniejszości w procesie ubiegania się o azyl może być wystarczające do tego, by były one zagrożone w kraju pochodzenia. Dlatego na osoby ubiegające się o azyl nie należy nakładać obowiązku wykazania lub udowodnienia, że należą one do grupy szczególnie narażonej lub mniejszości, zwłaszcza wówczas, gdy taki ciężar dowodu narusza godność ludzką. Należy zagwarantować osobom ubiegającym się o azyl prawo do skutecznego środka odwoławczego w przypadku otrzymania decyzji odmownej.**

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

(6) Komisja powinna dokonywać regularnego przeglądu sytuacji w państwach trzecich, które znajdują się w unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia. W przypadku nagłego pogorszenia sytuacji w państwie trzecim znajdującym się w unijnym wspólnym

Poprawka

(6) Komisja powinna dokonywać regularnego przeglądu sytuacji w państwach trzecich, które znajdują się w unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia. W przypadku nagłego pogorszenia sytuacji w państwie trzecim znajdującym się w unijnym wspólnym

wykazie uprawnienie do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy przekazać Komisji w odniesieniu do zawieszenia obecności tego państwa trzeciego w unijnym wspólnym wykazie przez okres jednego roku, jeżeli Komisja stwierdzi w oparciu o merytoryczną ocenę, że warunki uznawania państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia, określone w dyrektywie 2013/32/UE, przestały być spełniane. Do celów wspomnianej merytorycznej oceny Komisja powinna wziąć pod uwagę informacje z różnych źródeł, którymi dysponuje, w tym w szczególności swoje roczne sprawozdania z postępów w krajach trzecich uznanych za kraje kandydujące przez Radę Europejską, regularne sprawozdania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz informacje pochodzące od państw członkowskich, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), Rady Europy i innych odpowiednich organizacji międzynarodowych. Komisja powinna móc przedłużyć zawieszenie obecności państwa trzeciego w unijnym wspólnym wykazie na okres maksymalnie jednego roku, w przypadku gdy zwróciła się z wnioskiem dotyczącym zmiany niniejszego rozporządzenia w celu usunięcia danego państwa trzeciego z unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Szczególnie ważne jest, by Komisja podczas prac przygotowawczych przeprowadzała stosowne konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów. Przygotowując i sporządzając akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

wykazie uprawnienie do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy przekazać Komisji w odniesieniu do zawieszenia obecności tego państwa trzeciego w unijnym wspólnym wykazie przez okres jednego roku, jeżeli Komisja stwierdzi w oparciu o merytoryczną ocenę, że warunki uznawania państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia, określone w dyrektywie 2013/32/UE, przestały być spełniane. Do celów wspomnianej merytorycznej oceny Komisja powinna wziąć pod uwagę informacje z różnych źródeł, którymi dysponuje, w tym w szczególności swoje roczne sprawozdania z postępów w krajach trzecich uznanych za kraje kandydujące przez Radę Europejską, regularne sprawozdania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz informacje pochodzące od państw członkowskich, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), Rady Europy, **grup społeczeństwa obywatelskiego** i innych odpowiednich organizacji międzynarodowych. Komisja powinna móc przedłużyć zawieszenie obecności państwa trzeciego w unijnym wspólnym wykazie na okres maksymalnie jednego roku, w przypadku gdy zwróciła się z wnioskiem dotyczącym zmiany niniejszego rozporządzenia w celu usunięcia danego państwa trzeciego z unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia. Szczególnie ważne jest, by Komisja podczas prac przygotowawczych przeprowadzała stosowne konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów. Przygotowując i sporządzając akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. **Komisja musi być w stanie szybko i skutecznie reagować na kryzysy humanitarne, wypełniając zobowiązania**

Uzasadnienie

Nie może być żadnej rozbieżności między okresem, w którym ma miejsce w kraju trzecim kryzys humanitarny na dużą skalę, a umożliwieniem udziału w pełnym procesie ubiegania się o azyl ludności, której to dotyczy, zgodnie z konwencją genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

(8) Zgodnie z dyrektywą 2013/32/UE kraj uznawany jest za bezpieczny kraj pochodzenia, jeśli na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że co do zasady i konsekwentnie nie ma w nim prześladowań w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2011/95/UE¹⁰; nie stosuje się w nim tortur, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub kar i nie występuje w nim zagrożenie poprzez masowe użycie przemocy w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób

Poprawka

(8) Zgodnie z dyrektywą 2013/32/UE kraj uznawany jest za bezpieczny kraj pochodzenia, jeśli na podstawie sytuacji prawnej, **faktycznego** stosowania prawa **oraz swobody dostępu do wymiaru sprawiedliwości** w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że co do zasady i konsekwentnie nie ma w nim prześladowań – w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2011/95/UE **Parlamentu Europejskiego i Rady**¹⁰ – **ogółu społeczeństwa, osób szczególnie narażonych, mniejszości etnicznych, osób utożsamiających się z LGBTI lub osób należących do jakiejkolwiek grupy mniejszościowej**, nie stosuje się w nim tortur, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub kar i nie występuje w nim zagrożenie poprzez masowe użycie przemocy w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób

kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

Uzasadnienie

Przy ocenie bezpieczeństwa w kraju trzecim należy rozważyć nie tylko obowiązujące w nim prawa i zwyczaje, ale także sposób, w jaki są stosowane. Komisja sama przyznała, że w przypadku każdego z wymienionych państw istnieją nadal pewne nierozwiązane problemy w odniesieniu do pewnych mniejszości. We wniosku należy rozważyć istnienie systematycznego prześladowania niektórych mniejszości, utrwalonego w obyczajowości, oraz współdziałać ze społeczeństwem obywatelskim przy ocenie faktycznego dostępu obywateli tych krajów do środków prawnych. Grupy społeczeństwa obywatelskiego działające w tych krajach trzecich lub blisko z nimi współpracujące znajdują się często w najlepszej pozycji, by informować o zwyczajowym traktowaniu mniejszości w terenie; są to tzw. „miękkie dane”, których może brakować w innych ocenach empirycznych.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 2 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa trzecie wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia są bezpiecznymi krajami pochodzenia.

Poprawka

1. Państwa trzecie wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia są bezpiecznymi krajami pochodzenia **w zależności od sytuacji osoby ubiegającej się o azyl.**

Uzasadnienie

W rozporządzeniu należy przestrzegać zasad spójności polityki na rzecz rozwoju i zadbać o to, by potencjalny wpływ został właściwie oceniony, w szczególności przy dodawaniu krajów do wykazu.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 2 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Komisja dokonuje regularnego

Poprawka

2. Komisja dokonuje **systematycznego**

przeгляdu sytuacji w państwach trzecich, które znajdują się w unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia, na podstawie informacji z różnych źródeł, w tym w szczególności regularnych sprawozdań ESDZ i informacji pochodzących od państw członkowskich, EASO, UNHCR, Rady Europy i innych odpowiednich organizacji międzynarodowych.

przeгляdu wpływu rozporządzenia na politykę rozwojową UE, przy uwzględnieniu zasady spójności polityki na rzecz rozwoju. Komisja dokonuje ponadto regularnego przeglądu sytuacji w państwach trzecich, które znajdują się w unijnym wspólnym wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia, na podstawie informacji z różnych źródeł, w tym w szczególności regularnych sprawozdań ESDZ i informacji pochodzących od państw członkowskich, EASO, UNHCR, Rady Europy, ***grup społeczeństwa obywatelskiego*** i innych odpowiednich organizacji międzynarodowych.

Uzasadnienie

W rozporządzeniu należy przestrzegać zasad spójności polityki na rzecz rozwoju i zadbać o to, by potencjalny wpływ został właściwie oceniony, w szczególności przy dodawaniu krajów do wykazu.

PROCEDURA W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

Tytuł	Ustanowienie unijnego wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia do celów wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej
Odsyłacze	COM(2015)0452 – C8-0270/2015 – 2015/0211(COD)
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia na posiedzeniu	LIBE 16.9.2015
Opinia wydana przez Data ogłoszenia na posiedzeniu	DEVE 10.3.2016
Sprawozdawca(czyni) komisji opiniodawczej Data powołania	Seb Dance 4.3.2016
Poprzedni(a) sprawozdawca(czyni) komisji opiniodawczej	Seb Dance
Rozpatrzenie w komisji	15.3.2016
Data przyjęcia	20.4.2016
Wynik głosowania końcowego	+: 14 –: 2 0: 9
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Beatriz Becerra Basterrechea, Ignazio Corrao, Nirj Deva, Doru-Claudian Frunzuliță, Charles Goerens, Heidi Hautala, Maria Heubuch, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Linda McAvan, Maurice Ponga, Cristian Dan Preda, Lola Sánchez Caldentey, Elly Schlein, Pedro Silva Pereira, Davor Ivo Stier, Paavo Väyrynen, Bogdan Brunon Wentă, Anna Záborská
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Marina Albiol Guzmán, Brian Hayes, Paul Rübig, Patrizia Toia
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Amjad Bashir, Tiziana Beghin, Miroslav Poche